

2|20|21 P H
N Y A O S P H
O R O S

INNEHÅLL

- 3 Redaktionellt.** Redaktionen välkomnar till terminens andra nummer av Nya Phosphoros.
- 4 Kuratorsspalt.** Tankar, nyheter och hälsningar från kontoret.
- 6 Hyresgästsodyssé.** Axel Falk kommenterar den ohållbara bostadsmarknaden.
- 9 Poesi.** Agnes Rickhammar sätter ord på känslorna vi alla bär på.
- 10 Krönika.** Gustav Lindwall ordar om att vara eller icke vara en padeltönt.
- 12 Mikrostudie.** Amela Muratspahić skriver om hoppet mellan ungdom och vuxenliv.
- 14 Krönika.** Joar Lönnngren påminner oss om ljusglimtar i den dystra tillvaron.
- 15 Krönika.** Mikael Östergren uttrycker sina åsikter om damidrottens frammarsch.
- 16 Arkiv.** Nationens antikvarie Cornelia Andersson dyker ner i arkivet.
- 23 Nationen.** Karl-Gustaf Andersson presenterar sin skrift om ett studentliv från förr.
- 24 Krönika.** Lisa Söderberg om det fina i att åter få leva i sitt barndoms universum.
- 26 Nationen.** Kallelse till vårens första landskap och information till skrivsugna.
- 27 Citat.** Markus Hällje presenterar ett utvalt citat i enlighet med numrets tema.
- 28 Krönika.** Jakob Sylvin skriver målande om den bortglömda höstmånaden december.
- 30 Samhälle.** Hanna Walfridsson kommenterar vår samtid och letar efter ljus i mörkret.

Ris, ros och allmänna livsråd skickas till:
nyaphosphoros@ostgotanation.se

REDAKTIONELLT

Hej hopp kära läsare!

Midvinternattens köld är hård, stjärnorna glittra och glimma.

Redaktörerna kan inte rimma på hård, men vad gör väl det när vi har så eminenta skribenter?

Vi har nu gått in i december månad (mer om det på sida 28) och Nya Phosphoros lyser frid på jorden. Glädjen är stor. Tidningen är kommen hopp fara-la-la. Och med det sagt kan vi meddela att temat för detta nummer inte helt opassande är "hopp", med allt vad det innebär. Våra skribenter levererar ljus i mörkret, hjärtvärmade poesi och klagosånger. Sportiga anekdoter och samhällsspaningar blandas med insikter om vuxenlivet och en hälsning från nissarna i kuratelet. Utöver detta tas ni med på en mysig nostalgitripp och bjuds på många goda skratt, helt gratis!

Detta nummer levereras i vanlig ordning i det finaste av inlagspapper designat av våra fantastiska illustratörer Emmelie Tiderman och Gustaf Furusten. Det är en ynnest att få samarbeta med er! Och trots att vi själva inte ens kan rimma på hård, har vi gett denna utgåva båd' omsorg och vård. Med det sagt kan vi annonsera att ni kommer få stå ut med oss en hel termin till. Så skriv en text om allt du tror på, för den här nationen vi bor på så tar vi nya tag under 2021.

Kom låt oss (inte) ta varandras händer, när julen är här!

På återseende!

Hanna Walfridsson
Redaktör

H. Walfridsson

Annie Hogner
Redaktör

A. Hogner

1Q

Kära östgötar!

Ett vanligt kuratorsår innefattar för 1Q väldigt många tal. Trots att jag några gånger fått äran att stiga upp i den numera renoverade talarstolen (Qulpeten, kallad) har det varit kanske min största sorg att de flesta av tillfällena då en Förste kurator brukligen talar till nationen (ah, ni fattar) av förklarliga skäl har fallit bort. Jag älskar ju att tala. Jag älskar också att skriva, men om den begränsade tiden jag fått hålla tal varit ofrivillig har den nästan lika begränsade tid jag lagt på mina kuratorsspalter dessvärre varit desto mer självvalt.

Detta nödgar en ursäkt, till alla trogna NP-läsare, för att mina spalter varit något slentrianmässiga. Eftersom det här är den sista blir det heller ingen förbättring, men jag kan iallafall lämna över såväl tidning som spaltskrivande till min efterträdare med ett något lättare hjärta. Det är ett av de finare (och även hemska-re) dragen hos mänskligheten; att en uppriktig ursäkt är så pass sällsynt att när den väl kommer så skiter folk i hur uselt hanterat något varit, den ansvarige har ju ändå bett om ursäkt liksom. Om det är något jag lärt mig av det här året är det att vi måste pudla mer. Det är okej att göra fel. Nationerna är förmodligen ett av världens mest tillåtande forum att göra fel i, vilket är en av många anledningar till att de också är ett av världens bästa forum. För allt(id).

Med det sagt vill jag också säga varsågod. För att tidningen innehåller så mycket annat bra. För att vi under mitt år haft tre redaktörer som är så ofantliga kompetenta att de kunnat leverera branschdugliga tidsskrifter för samtliga östgötar att grota ner sig i. Jag har inget mandat att säga det, men varsågoda. Förlåt, och varsågoda!

Er tillgivne,
Förste kurator
Tim Norinder Jonsson

Hallå Östgötar,

Ny tidning, nya tider! Med det sagt vill jag bara säga att vi precis har genomfört vårt storspex på nationen och med vilken bravur. Det var ett otroligt välproducerat och fantastiskt knasigt roligt spex. Om du vill se spexet så kommer det nog finnas chans till att se den inspelade versionen genom att kontakta vår kära 1Q eller leta upp informationen på vår hemsida, då allt skedde digitalt. Vi kommer också snart ha landskap på nationen. Under ett landskap ska vi då tillsätta nya ämbeten för nästa termin och vilken spänning det kommer bli. Vi har otroligt många som söker/fortsätter söka ämbeten på nationen och det ger en otrolig glädje att vi har så många eldsjälur som vill skapa ett bättre studentliv för alla! Jag kan också även säga att detta blir digitalt, så du kan nu njuta av ett landskap via din sköna hemmasoffa. Tänk vad härligt.

2Q

P.S. Dessutom ska vi gå igenom nationens ekonomi samt bokslutet, och det vill man ju verkligen inte missa! D.S.

Andre kurator
Martin Holmqvist

30Q

Ja, då var det snart slut.

Nationens ärade Förste kurator sa nyss till oss andra i kuratelet att vi absolut inte skulle skriva något om corona eller "ah på lördag skulle det varit gåsbal :PpPpP". Hans råd är såklart något jag alltid tar i beaktning och tackar innerligt för hans input. Han kommer faktiskt väldigt ofta med bra input precis som alla andra kuratorskollegor jag haft under detta år. Utan dem hade detta år inte alls varit lika bra som det faktiskt har varit. Lovisa, Nelly, Frida, Martin och till och med Tim har varit helt fantastiska kollegor, men framför allt fantastiska vänner. Tack för att jag fick vara kurator med er.

Men på lördag skulle det varit gåsbal och det är såklart mycket tråkigt att vi inte får samlas 200 personer i stora salen för att äta gås. Men livet är trots detta inte förjävligt för en kan ändå träffas (max 6 personer) i fiket för att äta en smör-gås eller två och det är verkligen inte fy skam det. Ja den här coronan har ju minst sagt ställt till det denna termin och det har i ärlighetens namn ibland känts ganska hopplöst, det är väldigt mycket som brukar hända ett vanligt år som vi tyvärr gått miste om. Jag tycker att det är väldigt tråkigt att verkarna som valt att bli aktiva detta år inte fått uppleva allt underbart som man får uppleva när man är aktiv på denna fantastiska nation. Men jag är evigt tacksam till er som faktiskt ställt upp för nationen detta år. Ni har bidragit med glädje till många studenter under en väldigt tuff period. Ni har sett till att nationens verksamheter hållits levande så att Uppsalas studenter fått en plats att träffas säkert på. Tack för ert engagemang och tack för att jag fick vara er tredje kurator.

Tredje kurator
Lukas Forell

Östgötar, vänner, läsare.

Hösten gjorde sitt intåg för länge sedan vilket betyder att det snart är jul och med det ett välförtjänt jullov. I julklapp önskar jag mig att vi får minst 30 cm snö så att jag åtminstone kan få göra en snögubbe eller två under ledigheten. De obligatoriska blöta strumporna som kommer vid snögubbebygge önskar jag mig däremot så lite av som möjligt. Men för att vi ska orka överleva regniga dagar och vardagslivets tråk och tvång till jullovet är mitt bästa tips att du förser dig med filter i mängder. Varför är nationshus, tentasalar och korrerum ständigt tre grader under normal rumstemperatur? För egen del har jag adopterat en grå ganska äcklig IKEA-filt som jag går runt med i nationshuset. Tyvärr täcker den varken näsan eller fötterna, så de känns som isklumpar ändå. Därför är nästa tips att införskaffa mysiga sockor och en väldigt stor halsduk. Eller så kan du strunta i dessa tips och införskaffa ett element istället. Ett tips jag däremot inte tycker att du ska strunta i är att du borde ringa dina vänner som du inte pratat med på ett tag. Det är lätt att vänskaper läggs på is nu och jag tänker att det är viktigare än någonsin att vi försöker hålla kontakten med dem vi bryr oss om. Att vara ensam tillsammans med någon över telefon är så oerhört mycket bättre än att bara vara ensam. Och vet du vad? Den där tentan du ska skriva direkt efter nyår, den kommer du klara. Det är jag helt övertygad om. God jul och gott nytt år, så hoppas jag att vi ses nästa termin!

Fjärde kurator
Frida Ohlström

40Q

EN OFRIVILLIG VAGABOND

AV AXEL FALK

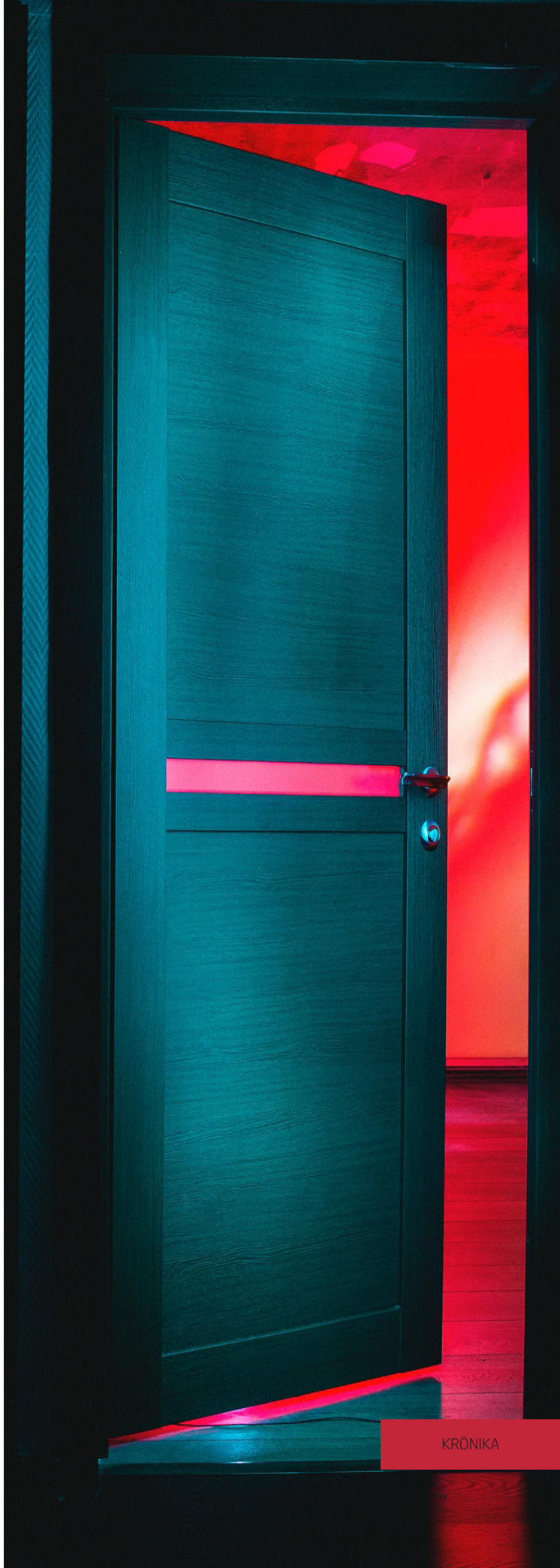
Hösten 2018. Livet fann sig i limbo. Läsandes Spinoza och Oscar Wilde letade jag efter en större mening efter att ha avslutat ett långt och seriöst förhållande. Snart kastade jag mig hals över huvud in i en intressant karriär och nästa steg var att finna stabil logi. Ut på Blocket, scrolla, skriva, scrolla, skriva och överdriva. På Blocket är vi alla mytomaner. Jag fann snart en lägenhet på Snickaregatan i Linköping. Väldigt centralt, men det var ganska mycket pengar för någonting som egentligen bara var en stor etta. Jag fick en hypersnabb visning av hyresvärden och kanske borde jag ha anat redan där att någonting inte riktigt stod rätt till. Men med en nyckel i handen och en lägenhet i centrala Linköping var jag förblindad av drömsk nöjdhet och skrev på kontraktet. Utöver detta hade vi en överenskommelse om att ingen hyreshöjning skulle tvingas på ifall köket renoverades. Alla veck var nu slätstrukna och hösten såg ack så lovande ut. Men om lägenheten kunnat tala, eller om kontraktet haft stämband och harmonisk stämma, hade den varnat mig.

Under de tio månader som följde upplevde jag andrahandskontraktets fulla och förödande kraft. Under dessa månader använde min hyresvärd, en 63-årig belarusiska med högst knackig svenska, sin nyckel för att kliva in i lägenheten vid flera tillfällen, utan att säga till innan. Hon höjde trots överenskommelsen hyran med en tusenlapp efter en renovering av köket och hotade med uppsägning av kontraktet ifall jag vägrade. Hjälplöst, hopplöst och lönlöst att stå emot. Ordet "lady" i landlady lyste med sin frånvaro.

Hösten 2019. Jag och min nuvarande sambo valde att flytta ihop. Bort med den galna tanten och med den gamla tidens boende, var tanken. Vi hittade en större och bättre lägenhet ett stenkast längre bort och skrev på. Tanten på Snickaregatan krävde att jag skulle flytta ut direkt efter att jag sagt upp lägenheten, men jag sade blankt nej. Jag visste att hon ville hyra ut den illa kvickt och få hyra, samt behålla min deposition. Det var uppenbart. Men jag hade uppsägningstid. Snart fick jag ett meddelande på min telefonsvarare som bestod av några belarusiska svordomar och förbannelser, men kunde sedan gudskelov gå vidare från den makalösa persenen.

I den nya lägenheten bodde vi i tre månader innan hyresvärdens jobb i Stockholm blev uppsagt och vi fick flytta med två månaders varsel. Efter en timmes ångestladdad hopplöshet strövade vi ånyo ut på marknaden. Vi hittade samma kväll en lägenhet i Tannefors, på andra sidan Stångån, och var på visning dagen efter meddelandet om utflytt. Vi flyttade in en månad senare och fick äntligen lugn i vardagen efter två lite upprivande, kaotiska flyttar på bara fyra månader. Här bodde vi från januari 2020 till augusti.

Jag tror på det grekiska konceptet katharsis. Att någon gång kommer kaos och tvivel att upphöra med en förlösande kraft och allt kommer bli som det alltid skulle bli. Jag trodde att detta var vår katharsis i oturen. Det trodde jag tills för en månad sedan.

Hösten 2020. Lagom till skolstarten hittade vi en lägenhet i Knivsta. En bit från staden visserligen, men vi är hängivna supportrar av naturpromenader och lugn så det passade oss alldeles prima. Kontraktet skrevs på en vansinnigt svettig och het dag i juli. Vi hade tagit fel bil upp och satt i tre timmar utan luftkonditionering. Vi åkte med hyresvärdens till biblioteket i Knivsta för att skriva på och kopiera. Det blev uppenbart att denne man inte hört att man kan scanna med sin telefon. Inte heller verkade han veta hur en klocka ser ut eller hur det känns när tiden långsamt tickar iväg...Vi satt i ett varmt bibliotek, med svett rinnandes nedför pannan, i 90 minuter - väntades på att han skulle fylla i rutor med små perfekta kryss.

Vi flyttade in, flyttade de enorma mängder krimskrams min sambo äger och min tunga samling gamla böcker och kom i ordning på rekordhastighet (vi hade börjat vänja oss vid att flytta vid det här laget). Några dagar av totalt lugn. Plugg, skogspromenad med en podcast följt av en kaffe med en avec, om andan föll på. Vi hade blivit matade med lovande propaganda av vår hyresvärd. "Ni kan bo hur länge ni vill, det är bara att säga till när ni vill flytta. Om ett år, tre år, fem år. Ingen fara!" Nå, så blev det såklart inte. För ungefär ett år sedan fick vi ett sms av vår hyresvärd i Linköping som sade att hon hade blivit uppsagd och behövde flytta tillbaka. Exakt. Samma. Sak. Hände. Igen.

Vi stod i köket och vägrade tro. Vägrade tro på världens jävlighet och vår obarmhjärtiga otur. Men min pappas ord klingade snart mot pannbenet. "Kan du göra någonting åt det? Gör det, då."

Att vara hyresgäst i andrahand i Sverige är en av de mest ångestladdade situationerna en kan vara i. Att aldrig veta vad som ligger bakom nästa hörn, vara helt i ödets nyckfulla händer och tro att nästa sms blir slutet på livet som man känner till det. Vi är bara två bland många. 'Hyra i första-hand? Har du köat sedan du var minus 37 år gammal? Inte? Vad gör du på denna hemsida ens?'

'Köpa? Inte i denna ekonomi heller.'

Man är fast i en loop, andrahand efter andrahand, fast i en värld där universums lagar och regler dikteras av en girig och själahungrig marknad. Och den enda vägen ut är att lägga majoriteten av sina fonder på en lägenhet man kanske kommer äga i några år.

Besvikelsens fall

besvikelsens grodd rotar sig
i mig
vattnas av
åarna från mina ögon
mitt inre kallt som jorden
morgonen efter en kylig natt
fertil jord
som föder
mörkret i maggropen
men jag fortsätter
hoppfullt
för när den har blommat
vissnar den snart

Vändning väntas

begränsad kontakt
allt är ur min makt
inget jag kunde sagt
därute pågår jakt
på en lösning
på världens problem
mina världsliga problem
får lugnt vänta
på sin tur
har vi tur
vänder allt
snart

Inre glädjeskutt

bubblar skiner studsar
när jag ser ditt namn
och påminns om
din existens

mungipor förflyttas
kinder byter färg
min blick får liv
utan min vetskap

i mitt sinne
formas utkast
till samtal med dig

Poesi

av Agnes Rickhammar

PADELKE

En modern berättelse

Av Gustav

Allt kommer att ställas på sin spets. Efteråt kommer inget någonsin vara sig likt. Hur kunde det bli så här? Det här är berättelsen om vårt mest klassiska och hopplösa dilemma; att vara eller icke vara? Det här är berättelsen om hur fallet, som så många gånger förr, föregicks av högmod. Det här är berättelsen om Uppsalas Padelkejsare.

Att sporten padel har slagit ned som en fullständig bomb har väl knappast undgått någon. Likt en ångvält har sporten plöjt fram från söder till norr och på rekordtid lyckats penetrera den svenska folksjälén. För att det är en folkrörelse torde det inte råda några som helst tvivel om? De fullbokade hallarna talar sitt tydliga språk. Alla spelar. Alla spelar satan. Och när Globen för några månader sedan byggdes om till padelhall känns det som att det var den yttersta manifestationen av sportens omåttliga popularitet. Padeln är här för att stanna.

Jag själv var inte långsam med att hoppa på padeltåget. Ni förstår, jag har en lång tenniskarriär i ryggen och många, eller kanske främst jag själv, brukar beskriva mig som något av en racketvirtuos. Så att testa denna nya spanska sport föll sig som ett helt naturligt beslut. Och gud så rätt jag hade. Jag blev hooked direkt. Älskade skiten.

Men snabbt efter att jag funnit min nya passion började jag ana ugglor i mossen. En efter en kom dem. Padeltöntarna. Kittede från topp till tå med de senaste prytterna och Noccon i högsta hugg. Det verkade inte heller som att det fanns något slut på vansinnet. Detta lämmeltåg av folk som gått på myten om sig själva blev bara större. På håll betraktade jag dem med avsky. Lyssnade till de grunda samtalen som bara tycktes handla om padel. Det var Bandejas hit och Viboras dit. Men ingen av dem kunde ens slå en forehand. Vart var självdistansten? Ödmjukheten?

Jag bestämde mig för att jag aldrig skulle bli som dem. Men samtidigt kunde jag ju inte bara sluta. Padel var alldeles för roligt för att bara ge upp. Istället lärde jag mig konsten att kamouflera mig. Med precis precision rörde jag mig mellan galenskapen som pågick inne i hallarna och världen utanför. Jag stod med en fot i vardera läger. Jag lyckades med konsten att både vara och icke vara en padelspelare på samma gång. Det var verkligen en upprymmande känsla. Att titta på när alla var uppe på den berömda läktaren och käkade korv. De fattade ju ingenting, vilka dårar.

KEJSAREN

Om högmod och fall

Lindwall

Även om det må vara härligt att titta på aningslösa korvätare så var kanske det allra härligaste med mitt spel för gallerierna att jag ju kunde gå rakryggad på stan. Hedern var intakt. För jag var ju ingen padelspelare i den bemärkelsen. Visst, jag spelade padel, men jag var ingen padelspelare. Och det var en jävla skillnad. Det berättade jag också för folket på stan. Det var viktigt för mig. Det var viktigt eftersom att jag inte ville att de

skulle placera mig i fel

fack. Jag var ju också

en intellektuell kille

med fler strängar

på sin lyra. Absolut,

jag läste inte

enkom Proust,

men jag läste

inte heller enkom

Knasen. Jag läste

ju båda. Det förstod

dem också, folket på

stan.

”egentligen var det väl endast en tidsfråga innan kulissen skulle falla och jag skulle bli avslöjad som den bluffare jag var”

Alla framgångssagor lider dock någon gång mot sitt slut. Det var också ett högt spel jag spelade och egentligen var det väl endast en tidsfråga innan kulissen skulle falla och jag skulle bli avslöjad som den bluffare jag var av någon testosteronstinn padeltönt. Men den dagen kom aldrig. Istället började jag märka hur det började tisslas och tasslas på stan. Några himlade med ögonen när jag drog min story om hur jag ägde dårarna i padelhallen. Andra pekade bara.

Obrydd skakade jag av de märkliga scener som just utspelat sig, jag visste ju vem jag var, och begav mig som så många gånger förr mot Uppsala Padelcenter. Väl där inne kände jag en större avsky än jag gjort någon dag tidigare. På något vis var det som att vansinnet gjorde sig mer påtagligt än vanligt just den här dagen. Tryckande växte det sig större. Och det var då jag såg honom, arketypen av en padeltönt. Med splitternya fula limegröna skor, ett spoilers racket och med en Nocco Blood Orange i högra handen pratade han högljutt i telefonen där han verkade lägga upp dagens taktik. Våra blickar möttes kort. Sen igen. Och igen. Tillslut stod han bara där och stirrade ihålligt rakt på mig, den djävulen. Och det var då jag insåg det. Det var då benen vek sig under mig och världen rämnade. Det var då inget någonsin skulle bli sig likt igen. För där i spegeln stod han ju; Padelkejsaren. Naken. Blottad.

Hopp(a) till vuxenlivet

- En mikrostudie i optimistisk hopplöshet

Det är mycket som händer i världen just nu, det kan få förneka. Polarisering på flera fronter, en pandemi, en potentiell planetär katastrof i klimatkrisen. Temat för det här numret av Nya Phosphoros är "hopp", men allt jag kan tänka på är katastrofer och förtvivlan. Vidare reflektion över andemeningen av hopp fick mig att inse att jag är en obotlig pessimist. När jag dyker djupare ner i kaninhålet inser jag att jag inte alltid varit sådan. Det fanns en tid då jag varken var pessimist eller cyniker, då jag såg på världen med hoppfulla, optimistiska ögon. Vad hände? Mina tankegångar fick mig att börja fundera på i just vilket ögonblick jag omvandlades till pessimist. Var det då jag blev vuxen?

När blir man egentligen vuxen? Det är en ganska klichéartad fråga som många ställt sig under årens gång och där varje godtycklig ålder för "vuxenhet" självklart leder in på följdfrågan: Vad innebär det att vara vuxen? Finns det några inneboende eller praktiska egenskaper som kännetecknar en slags essentiell vuxenhet, eller är konceptet mer flytande? För att svara på dessa djuplodande frågor bar jag mig ut i cyberrymden såväl som till mitt kompisgäng.

Mitt första stopp på resan var Svenska Akademiens Ordlista, där jag möttes av flertalet vaga definitioner. Dessa inkluderade bland annat att levande varelser blir vuxna när de "nått sin fulla växt" och "mentala utveckling" samt när individen förvärvat vissa egenskaper som förknippas med att vara vuxen – särskilt "erfarenhet" och "mognad". En vuxen

kan också, kort och gott, vara motsatsen till ett barn. Fast vad betyder det egentligen att inte vara barn längre och att vara mogen och erfaren? Och betyder det per automatik att människor som är mer erfarna, det vill säga har gjort "mer" saker på kortare tid, är mer vuxna än andra? Eller är de dumdriftiga och barnsliga just för att de har gjort massa saker utan att reflektera över konsekvenserna? Allt är hittills väldigt förvirrande.

Självklart finns det en biologisk komponent till frågan om vuxenhet, men det är inte den jag är intresserad av. Jag är inte intresserad av när kroppen eller hjärnan vuxit. Istället fascinerar jag av det sociala konceptet "vuxen", eftersom jag på senaste tiden känt att det här med att vara vuxen, det är mest jobbigt. Att betala räkningar, laga mat-

lådor, sätta alarm, följa med i nyheter-
na, tvätta, diska, tänka på budgeten,
oroa sig över framtiden. Det är att leva
inrutat – därav pessimismen.

Det var just denna aspekt som en stu-
die, som lyftes fram i *The Independent*,
tog upp. Psykologiprofessorn
Jeffrey Jensen Arnett hade intervjuat
18–29-åringar om när man blir vuxen
och kommit fram till att vuxenhet berör
tre aspekter; nämligen att ta ansvar för
sig själv och sina handlingar, att fatta
självständiga beslut och att vara finan-
siellt oberoende. Och trots att dessa
aspekter är rimliga utifrån ett mer so-
cialt perspektiv av vuxenheten, kan jag
inte låta bli att känna den där återkom-
mande tristessen smyga sig på igen.

”vuxenheten är någonting mer föränderligt och flytande”

En kompis till mig reflekterade också,
på min begäran, över vuxenhet. Enligt
honom finns det många sociala för-
väntningar förknippade med identi-
tetsmarkören ”vuxen”, exempelvis att
studera, jobba, köpa en lägenhet och
ta ett lån, men att sociala förväntning-
ar också kan vara kulturellt betingade.
Han tog exemplet med åldern när man
flyttar hemifrån, och hur den kan skilja

sig enormt mellan olika länder. I Sve-
rige flyttar många hemifrån tidigt och
bor själva, medan det i andra länder är
vanligare att bo kvar i samma hus med
sina föräldrar för att sedan ta hand om
dem när de blivit äldre. Just detta ex-
empel illustrerar min tanke om att vux-
enheten är någonting mer föränderligt
och flytande.

Jag tycker min kompis har en poäng
i det han säger. För att svara på min
egen inledande fråga om vad det inne-
bär att vara vuxen, har min begränsa-
de undersökning visat att det är högst
individuellt. Vissa ser vuxenhet som
någonting blott biologiskt och andra
mer som ett ansvarstagande utifrån ett
socialt perspektiv. Självt bibehåller jag
min tes om att ”vuxenhet” är en social
konstruktion som ofta kan leda till ett
inrutat och tråkigt (läs ansvarstagande)
liv, samtidigt som det också kan vara
befriande att känna att man har kon-
troll över sitt eget liv. Det finns någon
slags existentialism i det hela: Jag upp-
lever pessimism när jag ställs framför
en kaotisk och hopplös värld. Samtidigt
innebär denna hopplöshet att det inte
spelar någon roll vad just jag som in-
divid gör vid en viss ålder. Därmed kan
jag, med samvetet i behåll, strunta i att
sätta just det där alarmet, låta tvätten i
tvättkorgen växa och disken stå tills jag
behöver just den där odiskade tallriken.
Helt enkelt forma mitt liv såsom jag vill
leva det – vuxen eller ej.

Amela Muratspahić

LJUSGLIMTAR

Skrivet under åtstramade
Corona-restriktioner
i Uppsala.

Det måste bli mörkt innan det kan bli ljusare igen. Visst låter det klyschigt, men det finns ändå en viss sanning i den meningen. Hur tung vardagen än känns, med regnet som sipprar ner längs fönstret och det kompakta mörkret när klockan vridits tillbaka på grund av den uråldriga vintertiden, kommer det att bli bättre. I hemundervisningens förvirring och åtstramade restriktioners svårighet att hålla sociala kontakter gäller det att inte ge vika. Det gäller att se ett ljus i tunneln.

För visst finns det ljusglimtar, det gäller bara att hålla ögonen öppna eftersom dessa nyheter oftast inte når förstasidan. Några ljusglimtar jag lagt märke till är människors välvillighet att ställa upp för varandra i svårare tider och den enorma kreativitet som de besitter. Denna kreativitet har skapat många nya hobbies och spännande startups den senaste tiden. Mer tid till annat, som många fått, kan vara något bra om man inte ser det som ett hinder utan en möjlighet. För det är en ypperlig tid att stanna upp, se sig omkring och tänka till – är jag på rätt spår?

En mycket positiv trend, som jag hoppas håller i sig i framtiden, är uppskattningen för det lokala. Det finns mycket oupptäckt i närheten som vissa inte ägnar en tanke,

kanske för att det inte är lika Instagram-vänligt som en solig strand längs medelhavet, vilket är synd. Många går miste om den där fantastiska vandringsturen som avslutas med grillad korv eller världsklass-ölen från det lokala bryggeriet.

”att få fuldansa till stroboskops-blink och schlager”

När vardagen är så nära normal den kan vara igen tror jag många kommer uppskatta de små sakerna, som en gång var självklara men nu känns bortglömda. Personligen saknar jag mest att kunna ge mina nära en kram och att få fuldansa till stroboskops-blink och schlager. Samtidigt vet jag att jag kommer uppskatta det mer i framtiden än vad jag gjorde i dåtiden, för jag kommer aldrig mer att ta det för givet.

Eftersom jag började med en klyscha är det inte mer än lämpligt att jag avslutar med en också: Det finns inget ont, som inte har något gott med sig. Med det sagt ser jag en stor anledning att vara hoppfull inför framtiden.

Joar Lönngren

Det är flera år sedan jag slutade titta på fotboll på klubbnivå. Numera följer jag bara båda landslagen. Det var ett ganska enkelt beslut som föll sig naturligt. Glädjen för spelet försvann i takt med att spelarna började intressera sig mer för sina Instagramkonton och mindre för spelet. Väl på planen skulle varje chans tas till vara för Oscar-värdiga framträdanden så fort straffområdet var i sikte. I de fall primadonnan inte fick gehör för sin prestation kunde domaren räkna med att få reda på graden av sin inkompetens.

Min passion för spelet försvann i mångt och mycket när Paolo Maldini lade skorna på hyllan. Jag vet inte om domarsystemet VAR kan få mig att återfå viljan att återigen slaviskt följa fotboll. Nu känns det väldigt avlägset. Vill man se spelglädje och passion på riktigt så finns det klart bättre alternativ. När min yngre syster närmade sig toppen inom thaiboxning fick jag upp ögonen för damidrott på ett bredare plan.

Alla de bästa elementen inom idrott finns där, även om spelet oavsett sport inte alltid håller samma kvalité som herrarnas kompenseras det av mer passion och genuin spelglädje. Att kvinnor inte kan leva på sin idrott i den utsträckningen män gör, resulterar i att damerna helt saknar divatendenser och uppblåsta egon. Jag kan inte påminna mig om att jag någonsin sett en tjej försöka filma. Vill man se folk filma är det bara titta på valfri fotbollsmatch med överbetalda pojkar av porslin.

Det märks att damidrott

överlag är på frammarsch och att det exponeras på ett seriösare sätt i media. Ibland lite överdrivet som när senaste världsmästerskapet för damer tog bort epitetet och i stället gjorde anspråk på att vara fotbolls-VM. Hur gärna feministiska krafter än vill att det ska vara på det viset kan det vara värt för dessa att fundera på varför det inte spelar några kvinnor i Allsvenskan. Det är tillåtet för damer att spela med herrarna i Allsvenskan men inte tvärtom. Det är inte frågan om någon patriarkal sammansvärjning utan det finns helt enkelt inte någon damspelare som platsar.

Birgit Prinz var på sin tid nära att bli värvad av Perugia när de spelade i Serie A, men det blev aldrig något för Prinz fruktade att det hela bara var ett PR-trick och att hon skulle bli bänkad. Som utvecklingen ser ut nu i damfotbollen borde det bara vara en tidsfråga innan vi får se en kvinna i Allsvenskan. Alla som höjer rösten för att ersättningarna bör höjas för kvinnliga idrottare måste först fundera på vart pengarna kommer ifrån. Det är inte direkt så att man behöver trängas på läktaren de gånger man väljer att besöka damidrottsevenemang. Men Rom byggdes inte på en dag och vem vet - snart kanske jag inte behöver känna mig ensam när jag går på dambasket på USIF Arena längre.

Mikael Östergren

SPORT OCH PASSION

Jag minns hur vi i våras med halvt tillgjord oro sa att vi lägger för mycket hopp på hösten, om allt inte är som vanligt till hösten kommer vi ju bryta ihop totalt. Sagt och gjort. Framtidshoppet känns för många ganska svajigt just nu. Då kan det vara skönt att ta en liten paus från framtiden och istället rikta blicken bakåt. Så har i alla fall jag gjort, med ett djupdyk i nationens fotografiarkiv. Det är trösterikt att bli påmind om att människor har levt hela liv och klarat sig alldeles fint i hundratusentals år innan man själv välsignades med ett liv och en pandemipräglad studietid. Saker har varit jobbiga förr, saker kommer vara jobbiga igen, men däremellan kommer det vara skitkul! Här kommer några skitkul ögonblick från förr.

ARKIV

av Cornelia Andersson

1970

Om jag säger barn på nation säger ni ... va? Det verkar som att en gammal tradition på nationen var att hålla julgransplundring i stora salen. Mycket mysigt om ni frågar mig!

1956: Här verkar barnen åka i något slags källståg på inget mindre än våra punschen-möbler!

1955: Gasque

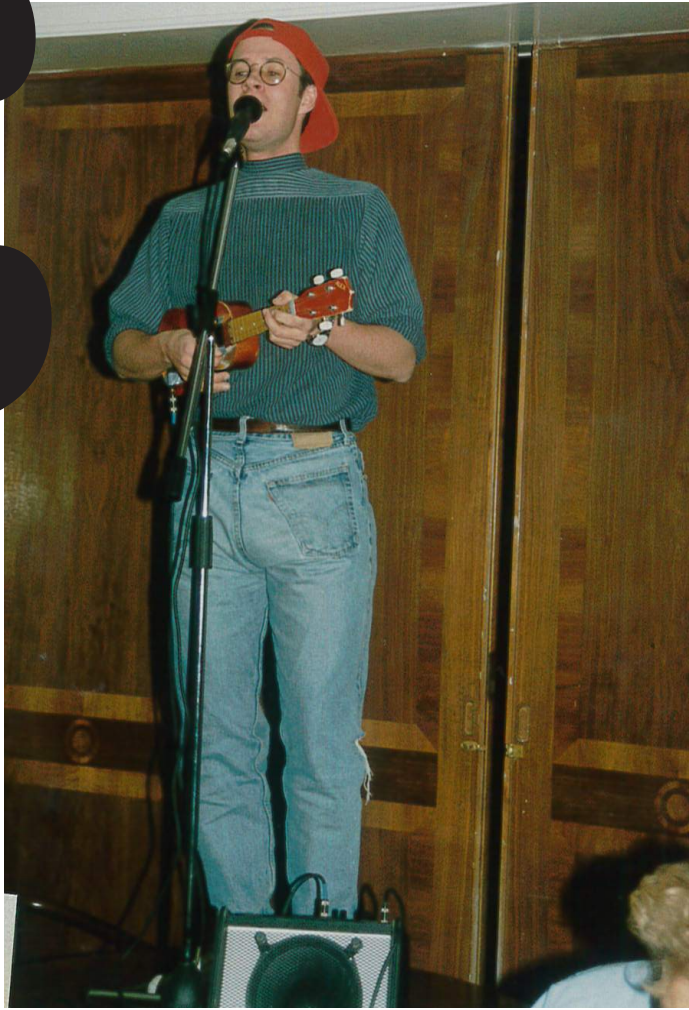

1975: Utklädnadssexa

Debatten kring förra årets lagändring gällande rökning på uteserveringar känns lite fånig såhär i tider av stängda klubbar, förbud mot alkoholförsäljning efter 22 och halvtomma pubar. Det är underligt hur snabbt man ändå anpassar sig. Trånga dansgolv har nästan börjat kännas lika exotiskt nostalgiskt som gamla bilder på inomhusrökare.

3

Klä dig baklänges!

Baklängesgasquen är kanske min favoritsittning på ÖG. Om du redan har börjat oroa dig över 2021 års utklädnad kommer här ett enkelt tips från 1990 – klä dig baklänges!

Och ett danstips – dansa baklänges!

Beställningslista

2 kr/st

BESTÄLLNINGSLISTA FÖR *Kanåknings-sexa*.....
Sista beställningsdag.....

NAMN	ADRESS	TELE.	KORT nr. (ANTAL)
<i>T. Westerlund</i>			<i>10, 11, 12, 21, 31, 3</i>
<i>Ingalill Einarsson</i>			<i>14</i>

Fotot som Ingalill vill beställa.

Ett av fotona som Westerlund vill beställa.

En kul grej med att gå på **E**sittningar är att man några veckor senare kan få upp bilder från kvällen på sin Facebook. Bilder på ens upplädda och utklädda vänner som man kan spara som ett fint minne eller visa för någon som inte förstår varför man flyttade till Uppsala när LiU ligger så nära... Men hur gjorde man innan Facebook fanns? Jag vet faktiskt inte riktigt vad som var regel men något som jag hittade i arkivet var beställningslistor.

Om jag förstår det hela rätt så kunde medlemmar beställa kopior av foton som tagits under nationens aktiviteter. Här är en beställningslista från 1974 eller 1975. Vi kan se att det har anordnats en kanåkningssexa (ping idrottsvärdar och sexamästare! Roligt!) och för 2 kr per foto har en T. Westerlund beställt kopior av sex foton och Ingalill Einarsson en kopia av ett foto.

Avslutningsvis kommer två bilder från två baler. För vad är väl en bal i coronatider? Det kanske kommer dröja, det kanske kommer vara under andra former men det kommer hända igen och det kommer vara alldeles, alldeles underbart – som det alltid varit.

Bal 1990

Bal 1956

Karl-Gustaf "Kalle" Andersson

En östgöte i Uppsala

*Minnen från min bakgrund, min studenttid
och hur fortsättningen artade sig*

Jag växte upp i Motala och kom till Uppsala höstterminen 1961, då jag skrev in mig på Östgöta nation. Tillvaron i Uppsala blev polariserad. Å ena sidan studerade jag humanistiska ämnen och fick efter examen en anställning på Landsarkivet i Uppsala där jag vid uppnådd pensionsålder verkade som ställföreträdande landsarkivarie. Å andra sidan blev jag livligt engagerad i studentlivet. Detta berodde på att jag blivit utrustad med en skaplig sångröst och från början även attraherats av den studentikosa festverksamheten. Jag blev följaktligen livligt engagerad i nationslivet på Östgöta, främst under 1960-talet, men även senare. Detta ledde också till ett amatörartisteri, som upphörde först på ålderns höst. I denna lilla skrift behandlas först min studenttid i Uppsala. Den tidens Östgöta nation och mitt engagemang där har jag i tacksamt minne bevarat och beskrivit i min skrift. Jag har också berättat om det efterföljande amatörartisteriet och även givit en viss inblick i såväl min uppväxt och ungdom som i min yrkesverksamhet. Universitets- och studenthistoriska sällskapet i Uppsala fattade tycke för mitt manus och har till min glädje i år låtit utge det som ett nummer i sin skriftserie. Skriften finns nu till försäljning, bland annat på Östgötas kuratorsexpedition. Priset är 150 kronor. Av dessa donerar jag hälften som ett bidrag till nationen inför 375-årsjubiléet nästa år.

Karl-Gustaf "Kalle" Andersson

Ett hopp i tiden

av Lisa Söderberg

“Gå inte på gym, ha inte fester”. Avgrundsdjupa suckar hörs runtom mig på Carolina Rediviva, uppgivna ögon möts över tunga lagböcker och lysande datorskärmar. I samma takt som mörkret lagt sig som en slöja över landet har livslusten flugit sin kos. Förmodligen sitter den i skrivande stund på en folktom strand i Bahamas med en iskall Corona i handen. Som om senhösten inte är tuff nog, ska vi dessutom berövas på den sista sociala utposten innan intåget i Coronakarantänens ödeland? Jag vill nu vara tydlig med att de nya restriktionerna är ytterst viktiga och SKA följas, men vad fasiken. En liten klagosång ska man väl få unna sig.

Jag tror att det sociala taket på 8 personer kommer förvandla den mest välkommande bekantskapskrets, till en kaotisk rapsodi av paktbildningar och gränsdragningar som ohämmat för tankarna till ett kallt krig, eller ännu värre - Paradise hotel. Låt oss leka med tanken; Att klara sig frisk genom pandemin är guldkulan, och Corona är den starkaste, men ack så vårdslösa, spelaren som kommer köra ut folk både till höger och vänster. Vid det här laget kan man så gott som höra kuggghjulen snurra i huvuden hos mina bordsgrannar.

Vem kommer vara den trygga pandemi-partnern som inte väljer bort dig för för en riskabel middag med nya bekantskaper, och vilken spelare är näst på tur att bli utkörd? Ryggar kommer att huggas, pakter att bildas och immuniteter att delas ut. Välkommen till fucking Paradise.

Några dagar senare kommer Stefan Löfvens nästa budord och med det även dödsstöten för min hypotes. Rekommendationen lyder att åtta personer-gränsen bör begränsas till ett umgänge bestående av endast det egna hushållet, eller på sin höjd en-till-två utomstående.

Den stora vida världen må ha krympt till storleken av ditt hem och dess population till dig och dina två närmaste. Men istället för att streta emot yrkar jag att vi ska ta tillvara på denna ofrivilliga regression och ta den för vad den är: ett hopp i tiden, tillbaka till barndomen. När jag var åtta år var min bästa vän Lova hela mitt liv. Varje dag efter skolan sågs vi och spelade the Sims, bakade kladdkaka eller rollspelade ABBA. Ingenting annat existerade och jag har förmodligen aldrig varit lyckligare än där och då. Tiden står tyvärr dock aldrig stilla. I takt med att vi växte upp växte även världen. De små nöjena som en gång var essensen av vår glädje, blev på sin höjd tröstpriset en händelselös kväll.

Under de senaste månaderna har dock dessa små företeelser återigen klivit in i rampljuset. En lördagkväll är numera inte längre unisont med utgång, utan kännetecknas i mitt fall snarare av ett kök nedstänkt med chokladsmet, Netflix makalösa utbud av högkvalitativa B-filmer och en av mina närmaste vänner. I

det limbo mellan ungdom och vuxen vi studenter befinner oss i är det lätt att tappa fokus på vad som faktiskt är viktigt. Med det sagt; det finns få saker i livet som ger samma fullständiga lycka som en dag med den man älskar mest, oavsett om det är familj, vän eller partner.

”I det limbo mellan ungdom och vuxen vi studenter befinner oss i är det lätt att tappa fokus på vad som faktiskt är viktigt.”

Jag tänker inte hävda att “tillvaron är en möjlighet” eller något sådant trams. Livet är för närvarande ett kollektivt elände och det är fullt okej att vara miserabel som följd.

Men någonstans i det becksvarva mörker som de närmaste månaderna med största sannolikhet kommer att bli, finns det sprickor där ljuset tränger fram. Världen kommer att återgå till sin naturliga storlek och sociala restriktioner kommer att hävas. Tills dess borde vi ändå försöka njuta av att ångestfritt kunna stanna hemma en hel helg, baka kopiösa mängder kakor att sedan konsumera på långa promenader med EN när och kär. För vilken fin gåva det ändå är, att för en kort stund, få leva i sitt barndoms universum igen.

KALLELSE TILL LANDSKAP 11/3-21

Käraste Östgötar!

Ni är samtliga härmed kallade till Östgöta nations första lagtima landskap för vårterminen 2021. Landskapet kommer att hållas den 11:e mars och startar prick 18:00. Hur landskapet kommer att bedrivas får framtiden och dess smittspridningsscenarioer utvisa, men alla östgötar kommer givetvis att kunna delta på något sätt. Frågor kan med fördel ställas till 1q@ostgotanation.se.

Allt gott!
Tim Norinder Jonsson
Förste kurator

ÖSTGÖTAR! VAR MED OCH BIDRA TILL NYA PHOSPHOROS.

Vi söker ständigt illustratörer och skribenter som vill vara med och göra Östgöta Nations tidning ÄNNU bättre. Vi välkomnar all hjälp vi kan få.

**Hör av dig till redaktionen! Du når oss på:
nyaphosphoros@ostgotanation.se**

“Nog har det blivit kaos
i tidens lopp
Men så länge det finns
ungar så finns det hopp.”

- *Cornelis Wreeswijk*

Eller som jag skulle säga det:

“Nog har det blivit kaos
i tidens lopp,
Men så länge ÖG finns
så finns det hopp.”

Det hänger även ett fotografi på en av nationens väggar där Cornelis uppträder på ÖG som jag starkt rekommenderar för den som missat.

Numrets citat
Med Markus Hällje

DECEMBER: EN HÖSTMÅNAD

AV JAKOB SYLVIN

Det vore väldigt tråkigt att skriva någonting i stil med att "julen är kommen och därför..." Jag tänker inte göra det, utan istället upplysa om ett faktum som kanske är tyngande men som också kan anses underbart: Det blir inte jul bara för att det blir december. Låt oss istället fokusera på den underskattade tid som karaktäriserar november, men som egentligen fortsätter in i december. Det är en rå tid som visar upp en naken natur. Det finns inga gula löv och inte heller någon värme att tala om. På det sättet är senhösten en av de mest ärliga tiderna på året. Allt för ofta förkastas den som "årets torsdag", det vill säga en tid som utmärks av längtan till stundande högtid: julen. Och inte heller tycker jag att senhösten nu ska åsidosättas bara för att vi träder in i en ny månad. Låt mig förklara.

Senhösten är den perfekta tiden att besöka skogen. Man tror kanske att det är överdrivet kallt ute, men sanningen är att det är precis rätt temperatur för en utomhusvistelse. Trots att du är i rörelse behöver du inte oroa dig för att bli svettig, och med en varm jacka, ett par vantar och en mössa (eller behöver man ens det?) så behöver du inte heller frysa. Man kan därför njuta av naturens nakna skönhet utan att kvävas av värme eller huttra, bara man rör på sig lite. Många gånger den senaste månaden har jag varit ute i Håga, gått i stiglös skog och fröjdats åt hur underbart det är att vara ute i naturen. Gör så! Gå ut själv i skogen och upplev vilken lycka det är att äntligen komma ut på äventyr.

Att det varken finns ett vackert täcke snö, eldiga löv eller inbjudande grönska behöver inte vara ett problem. Försök se senhösten, som oftast brukar vara hela december ut, som vacker på sitt eget sätt. Det vore otroligt trist att säga att det är en deprimerande tid för att den är "grå". Det är just det som gör den så spännande! Vi är inne i en tid av mörker och dysterhet som blir magisk bara man stiger ut i skogen. Visst är det deppigt att konstant sitta hemma nu när det blir mörkt vid fyratiden, men om man är utomhus blir det istället ytterst spännande att försvinna in i mörkret.

Och visst är julen mysig, men den känns ju aningen falsk utan snö. Vi har blivit mästare på att sminka grisen efter vårt egna tycke: Vi omger oss med alla möjliga juldekorationer trots att det fortfarande är senhöst. Man kan önska att första advent innebar snö med omedelbar verkan, men så är det ju faktiskt inte. Absolut ska man julpynta och baka i december, men glöm inte att vi egentligen har förskjutit vintern och att vi kan fortsätta njuta av senhöstens dunkel även i december, även om vi lyser upp våra hem med stjärnor i fönstren.

Kanske verkar det som att jag verkligen anstränger mig för att hitta ljusglimtar i årets tristaste period, eller som att jag förskönar den bara för sakens skull. Sanningen är den att jag tror att det är roligare att njuta av naturens alla skiftningar och nycker istället för att desperat längta efter december, som ändå har blivit lite av en besvikelse på grund av "gröna jular" - en eufemism som borde ersättas av "lerig jul". För mig har senhösten och särskilt november blivit en mytologisk tid då drömmen om strövtåg

i skogen når sin kulmen. Känslan av lycka och spänning förstärks av musik som anammar denna dysterhet. All brittisk folkmusik (exempelvis the Incredible String Band, Shirley Collins och Sharron Kraus) som sätter fingret på denna känsla skulle jag kunna skriva böcker om. Hitta den musik som du tycker är rätt för senhösten och använd den för att se på skogen som en möjlighet och en dröm istället för en förgången och övermogen höst.

"Det är det ultimata sättet att besegra besvikelsen som kommer med en december utan snö."

Naturligtvis kommer den första julspellistan snart att äntra scenen och ljusen tändas. Detta är tradition och en acceptabel anledning till drömmier. Men spellistan senhöst kommer också fortsätta brukas och jag önskar att alla ska känna samma njutning i detta. Det blir roligare om man ser senhösten som någonting vackert istället för grått och trist, den punkten tror jag att jag har gjort tydlig ovan. Det är det ultimata sättet att besegra besvikelsen som kommer med en december utan snö. Så istället för att klaga: Gå ut och njut! Senhösten är snart förbi, tiden är knapp!

Ditt lilla ljus i mörkret

Med det nya året annalkande tycks det stå klart att 2020 lär gå till historien som ett av de mest vedervärdiga åren i mannaminne. Att leta efter det hoppfulla i det hopplösa är därför något de flesta av oss tampas med. Krönikören Andrew Walden skrev humoristiskt, om än en aning pessimistiskt, om ditt lilla mörker i ljuset. Men jag finner det svårt att göra det samma, när horisonten tornar upp sig svart som natten.

Dagarna blir allt kortare, och den redan smala strimman ljus tynar. För många visar sig det klassiska "ljuset i tunneln" snarare som en stjärnklar natt, där mörkrets inbrott endast lämnat plats åt avlägsna himlakroppars sken. Hur starkt stjärnorna än må lysa, förblir avståndet många ljusår. Ett kallt sken. Avlägset. Inte bara då vi de facto går mot årets mörkaste tid, utan även för att de mellanmänniska relationerna blir allt mer begränsade och valmöjligheterna allt färre.

Mörklägningsgardinerna rullas ned. Rummet blir mindre. Hur gör jag då för att hitta mitt lilla ljus i mörkret? Gränsen mellan hopplöshet och hoppfullhet är tunn.

Låt mig exemplifiera detta med en av höstens mest omtalade händelser, det amerikanska valet.

För en liten stund verkar en nation förtrolla en hel värld. Ett avgörande val som

av somliga, i något förenklade termer, ses som det mellan förnuft och galenskap. Ljus och mörker. Och om detta nu var fallet, hur kunde resultatet inte vara mer ojämnt än så? Alternativa fakta och stulna val. Klimatförnekelse och direkta lögner. En man ökad för att ta sig rätten - båda presidentkandidaterna anklagade för sexuella övergrepp.

Men mitt i denna polariserade röra gnistrar det till. Den första kvinnliga vicepresidenten har valts. Aldrig tidigare i amerikansk historia har en kvinna tillträtt en så inflytelserik position. Inte heller har en färgad person eller någon av asiatiskt påbrå valts till ämbetet. Än mindre en person som är allt detta, och mycket mer, på en och samma gång. Ett framsteg som kan instifta hopp om en mer inkluderande morgondag. Ett ljus i mörkret.

När höstens bistra kyla fattade tag i oss hårdnade även det järngrepp med vilket den polska regeringen håller landets kvinnor. Den redan stränga abortlagstiftningen blev nu ännu strängare. Rättigheter som så länge kämpats för börjar att försvinna. Mörkret rör sig allt närmare. Natten är kommen.

Men beslutet leder till omfattande protester. Nu får det vara nog. Regeringen tvingas ge vika - tillämpningen av den åtstramade rättigheterna skjuts upp. Polstjärnan gör sig påmind på himlavalvet.

Bland de mörkaste av moln är klimatförändringarna, som överskuggar horisonten. Antalet klimatkatastrofer har nästintill fördubblats de senaste 20 åren, en lavinartad utveckling som krävt 1,2 miljoner människoliv. Endast under 2000-talet. Värmeböljor, hunger, klimatkonflikter och döende hav - författaren Wallace-Wells toppar listorna när han undersöker etik vid världens ände, på en potentiellt obeboelig planet. Rökmoln från eldsvådor skymmer solens strålar, luften blir allt svårare att andas.

Den rådande pandemin har haft förödande konsekvenser världen över, men på ett område har dess påverkan beskrivits i mer positiva termer. De globala koldioxidutsläppen minskade under våren, om så än för en kort stund. En av världens största klimatutsläppare kan komma att underteckna Parisavtalet på nytt, den mest åhörda sommarvärden var klimataktivisterna Greta Thunbergs och allt färre blundar för det överhängande hotet. Molnen skingras. Stjärnhimlen lyser klarare.

En sen novemberkväll läste jag en av Waldens krönikor, med den passande rubriken "Hur stor är natten?". Han vittnar om sömnlösa nätter fyllda av grubbleri, hans hjärna på högvarv.

Likt undertecknads i skrivande stund. På småtimmarna återkommer han inte sällan till en passage i Hjalmar Söderbergs verk Doktor Glas. För mer än ett sekel sedan försökte Söderberg sätta ord på den oändliga nattens ändlighet, något som kan upplevas ännu mer ogreppbart inlindad i nattens mörka filt, när väckarklockans visare tickar likt en tidsinställd bomb.

“Det är den smala koniska skuggan av vår lilla planet. En spetsig kägla av mörker i ett hav av ljus.” Så beskrivs natten i Doktor Glas.

Tillvaron må i nuläget kännas nattsvart, men även en gnista i rymden kan vara ett ljushav.

Hanna Walfridsson

